

graph skulde jo, dersom hvad der f. Ex. blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Langeland (S. A. Hansen) var rigtigt, indeholde den eneste tvingende Myndighed for Finantsministeren til at følge Finantsloven. Men det troer jeg ingenlunde er Hensigten med denne Paragraph, og selv om det var dens Hensigt, saa er jeg aldeles overbevist om, at man ved Hjælp af denne Paragraph ikke kan gøre Finantsloven hverken stærkere eller svagere, end den er uden Paragraphen. Naar der engang skal finde en Revision og den derpaa følgende Decharge Sted af Finantsministerens Udgifter efter den foreliggende Finantslov, saa skal det ske post viis efter de skete Bevillinger, og Ministeren vil da komme til at staa til Ansvar efter Lovens Enkeltheder, og hans Ansvarlighed skal ikke søges alene i denne Slutningsbestemmelse. Dersom det skulde være Meningen af Finantsloven, at Ministerens Ansvarlighed for Pengedtallinger sprang frem af denne ene Linie, vilde jo alt det Øvrige med Hensyn til Ansvarligheden være aldeles betydningløst. Naar der for fælles Anliggender er bevilget visse Summer med $\frac{7}{5}$ Sats, saa forekommer det mig klart, at det ved den endelige Behandling af Regnskaberne for det kommende Aar maa vise sig, om Bevillingerne ere overfledne, eller om Ministeren har holdt sig dem efterrettelig. For enhver uberettiget Overskriden af de enkelte Bevillinger er Ministeren ansvarlig, og hvad Overskuddet angaaer, maa der jo i Genhold til de enkelte Bevillinger tages Hensyn ved Decharge. Overskuddet maa jo komme frem, hvad enten man har denne Linie i Finantslovens Slutning eller den savnes; men saa veed jeg virkelig ikke, hvortil denne Vedtagelse skulde fore. Min ærede Sidemand (Wilkens) yttrede, at man derved skulde komme ud over det Banfæltige, som en Opførelse af det gamle Mellemværende mellem Kongeriget og Hertugdømmerne førte med sig, men, dersom Hensigten med Paragraphen er denne, saa troer jeg, at der er saamegen mere Anledning til at stemme mod den, idet jeg overhovedet ikke troer, at et saadant Spørgsmaal vil finde sin Afgjørelse ved en Finantslov for et enkelt Aar, ligesom jeg

ogsaa troer, at det mindst bør finde sin Afgjørelse ved 3die Behandling af denne Lov.

Tscherning: Det forekommer mig, at der under denne Forhandling maa have indsneget sig en Misforstaaelse med Hensyn til Finantsministerens Udtalelser i en vis Retning. Finantsministeren kan ikke have sagt, at nogen Beslutning af Fællesforsamlingen skulde kunne have tilbagevirkende Kraft og tilintetgjøre de Love, som her ere givne (So!) Nei, det kan han umuligt have sagt; han kan have sagt, at, naar engang en Fællesforsamling kom istand, saa kunde den give Regjeringen Midler til at fyldestgøre Erstatningskrav (En Stemme; og tage vore Penge!). Vi maae regne paa, at Fællesforfatningen bliver saaledes, at Vi ere Vi, og at den ikke tager vore Penge uden vor Billie. Dersom vi gaae ud fra den Anskuelse, at Fællesforfatningen skulde være et Herredømme, som kunde tilintetgjøre Danmarks sande Betydning i den danske Stat, saa skulle vi slet ikke gaae ind paa Fællesforfatningen (Stemmer: Nei! det skulde vi heller ikke!) Ja, det er en ganske anden Sag, de Herrer, som i saa Henseende sige Nei, de have ganske Ret i at holde fast derved, men paa den anden Side kan det heller ikke nytte, at man ryfter paa Hovedet; derved kommer det kun frem, at man meest tænker sig Fællesforfatningen som repræsenterende Danmark, men ikke Danmark efter den Betydning, det skal have i Fællesforfatningen. Ved Fællesforfatningen kan man komme til at tage Bestemmelse om Liquidationer, som ligge i den forbigangne Tid; det er en saa simpel Sag, at der derom ikke kan herske den mindste Tvivl, men at Fællesforfatningen skulde kunne komme til at have de Lovgivningsacter, som ere udgaaede herfra, og som have erholdt Hs. Majestæts fuldkomne Bekræftelse, og derfor have den samme fuldstændige Gyldighed som nogen som helst Lov, der nogenstunde vil komme til at udgaae fra Fællesforfatningen, det kan den ærede Minister aldrig have sagt. Der kan komme Love fra Fællesforfatningen, som kunne forandre de Love, som med Hensyn til Fællesanliggenderne nu blive givne; thi de Love, som nu blive givne med Hensyn til disse